

DET BEGYNDTE med grisene i papmaché. Ikke Christian Lemmerz' døde grise i Esbjerg. Alligevel er der måske en sammenhæng? Men for hvem? Og hvorfor?

I skoler og børnehaver mærker lærere og pædagoger en stigende interesse for børns kunstneriske udvikling fra forældrene. Vel og mærke en særlig gruppe forældre. Det er oftest de økonomisk velstillede fra den øverste del af middelklassen. De består ikke sjældent af par, hvor den ene er beriget med en universitetsuddannelse, og den anden er *backing-group*, både ude og hjemme med omsorgs- og/eller servicearbejde.

Denne cocktail er sprængstof for kunstnerdrømme, på børnenes vegne. Forestillingerne vil ingen ende tage. De ser børnene snart som balletdansere, snart som billedkunstnere, musikere, skuespillere osv. Hvert lille trin, hver lille fløjtelyd, hvert lille penselstrøg analyseres, vurderes og - beundres.

Disse forældre har ofte aner i den uddøende race - arbejderklassen og den lavere del af middelklassen. De har lært at kæmpe, men mest for sig selv. De har haft så travlt med at blive læger, jurister, gymnasie-lærere, præster, osv., paradoksalt nok alle sammen fag, som er rettet mod hjælp og dannelse til medmennesket, men med overmagten i behold. Som i det gamle klas-sesamfund. De forventer fortsat, at bage-ren, smeden og SiD'eren falder på halen for dem. Det gør de nu ikke. Ærbødigheden for dem er kun at finde i små doser. Særligt fra dem, som ikke gad, eller gav op i opløbet, og blev lærere, sygeplejersker og pædagoger. Folk fra erhvervslivet har ikke tid og råd til at bekymre sig om gammelt levn, de lever her og nu. Sådan!

Kunst og kærlighed og kolde kontanter

Af MARIA MADSEN

Børn skal have lov til at lave papmachégrise, men hvad nytter det, hvis de ikke kender guldaldermalernes grise i høj solskin og Christian Lemmerz' døde grisekroppe i glasmontrer? skriver cand. pæd. Maria Madsen, Aalborg.

Særligt universitetsuddannede inden for humaniora er ved at blive rendt over ende af det dynamiske og fremtidsorienterede erhvervsliv, som nu har luret humanisterne kunsten efter. Erhvervslivet er ved at blive både etisk og miljø-bevidst og har lært at undervise.

Sig mig, hvad er det egentlig, humanisterne er alene om at kunne? Og hvor kan de leve isoleret? Erhvervslivet har for længst erkendt deres behov for akademiske humanister, som de aftager stadig flere af på arbejdsmarkedet.

Desværre er det modsatte ikke tilfældet i lige så stor grad. Det er pengene, som både frastøder og drager. En sand humanist må ikke kunne lide penge - offentligt! Men hvor mange er det, som ikke ved, at samtlige lan-

dets universiteter, skoler, menighedsråd og sygehuse er forretninger med alt, hvad der til hører? Problemet er bare, at de er for dårlige til at drive forretning. De vil nemlig ikke lære af erhvervslivet - endnu!

Men tro nu ikke, klassekampen er forbi, selv om vi er begyndt at ligne hinanden mere i æstetikens tidsalder. Vi går i det samme tøj, kører i de samme biler, bor ens osv., uanset om vi arbejder på et universitet eller i en bank. Skindet bedrager. Det er drømmene, som adskiller os.

Mennesker fra erhvervslivet vil realisere sig selv via deres virksomheder. Humanisterne vil have de andre til at realisere sig selv, via deres institutioner; kirken, uddannelsesstederne, sygehuse osv, og sidst, men ikke mindst, deres børn.

Men hvad kan humanisterne appellere deres børn til at være og blive, hvis ikke de skal blive som dem? Kunstnere, selvfølgelig. Toppen af al civilisations formåen. Kunstneren er det suveræne menneske, hvis visioner og intuition uafsladligt samler og spreder et folks idéer, drømme og viden via sin kunst. Ha! Så får vi alligevel magten over erhvervslivets børn i næste generation, synes humanisterne at tænke. Mon de får ret?

Det er ikke tanker og viden om mål, men måden hvorpå man forsøger at nå sine mål, som bestemmer, om man når det. Humanisterne bestemmer magtens mål, erhvervslivet tager patent på metoderne, før vi andre når at få gnedet søvnen ud af øjnene. Så står vi der.

Humanisterne vil selv hjælpe og have andres hjælp, når det gælder. I det pædagogiske arbejde med deres børn er deres strategi klar. De forventer veloplagte, vidende og kærlige lærere og pædagoger, som mest af alt ser deres barn. Som unikt, skabende og klogt. De er rede til at bruge alle midler for at få lærere og pædagoger til at opfylde disse krav. Det gælder deres barn. De taler sjældent om ønsker om fællesskab og kulturbevidsthed. De taler om mig, mit og mine.

Erhvervslivets folk forventer handlekraftige, vidende og fornuftige lærere og pædagoger. Resten klarer de selv. De ønsker mest af alt klare regler og handlemønstre, gennemskuelige for alle. De tøver ikke med at lufte tanken om at nedsætte skolealderen, så vi kan følge de internationalt ledende kræfter.

De ser deres børn som en del af et nationalt og et internationalt fællesskab. Hvor-

dan fungerer mit barn i gruppen/klassen? spørger de. Han skal lære at begå sig i samfundet. Humanisterne vil samfundsmæssiggøre til samfundets top. Erhvervslivsfolkene vil socialisere til erhvervslivets top. Intet mindre kan gøre det.

Men hvad med den kultur, som omslutter både humanister og erhvervslivsfolk? Den kultur, hvis rødder er dybere end Rousseau og Den Danske Bank. Hvem vil værne om den?

Jeg glæder mig som et lille barn til den dag, hvor vi forstår, at kampen ikke går på, om vore børn, enten skal kæmpe for de voksnes opmærksomhed i ræset på vej mod kunstnereliten eller strengt socialiseres til direktørposterne.

Jeg glæder mig til den dag, hvor vi tager hinanden i hænderne og vil kæmpe for det, vi er fælles om. Det er det, som skaber ægte kunstnere og gode direktører og et godt liv for alle de andre. Når vi begynder at lade vore børn få del i vores fælles kulturskat. Lader dem få lov til at se og røre kirkerne, mærke museerne, læse litteraturen fra oldtid til nutid, lytte til musikken, bevæge sig til og se skuespillene, operaerne, balletterne, filmene.

Det kræver ikke umenneskelig kærlighed til Mads og Mille fra lærere og pædagogers side. Det kræver kærlighed til vores fælles grundlag. Det er det, lærere, pædagoger og forældre skal besidde.

Børnene skal have lov til at lave papmachégrise, men hvad nytter det, hvis de ikke kender guldaldermalernes grise i høj solskin og Christian Lemmerz' døde grisekroppe i glasmontrer? Så ender vi med kultursvine-ri!